

Arrest

nr. 289 935 van 7 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN KELST
Tolstraat 24
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 9 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, van 7 februari 2023.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 mei 2023.

Gelet op de pleitnota van 3 mei 2023 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 januari 2022 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd

op 7 februari 2023 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"H. E. H., Z. (geen R.R.)
Geboren te El Guettar op [...]
Ook gekend als: H. Z.
Wettelijk vertegenwoordiger van:
H., S. (geen R.R.)
Geboren te Genova op [...]
Nationaliteit: Tunesië
Adres: [...]"*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar zoon sinds 2017. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Gelet op de nog jonge leeftijd van haar zoon, met name acht jaar, kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Volledigheidshalve merken we op dat haar zoon de status van langdurig ingezetene geniet in Italië, net als zijn vader, en dus over onbeperkt verblijfsrecht beschikt in Italië. Mevrouw zelf beschikte over verblijfsrecht in Italië op basis van haar echtgenoot en haar zoon. Betrokkene kan er dan ook voor kiezen om terug te keren naar Italië met haar zoon.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zoon gespecialiseerde logopedische hulp nodig heeft die niet geboden kan worden in zijn land van herkomst. Dit zou tot gevolg kunnen hebben dat hij niet in staat zou zijn om nog een andere taal op hetzelfde niveau als het Nederlands te leren. Volgens betrokkene wordt dit leerprobleem veroorzaakt door het verlies van zijn broer, verlies dat haar zoon niet wil aanvaarden. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een schrijven van een maatschappelijk werker dd.13.02.2018, een logopedisch besluit van Logo+ groepspraktijk (zonder datum, maar haar zoon zat in de eerste kleuterklas op het ogenblik van het onderzoek), een bevestiging dat haar zoon in 2021 logopedie gevolgd heeft, een artikel van Prof. Dr. Schaerlaekens getiteld 'de taalontwikkeling van het kind' en het deel 'taalverwerving' van de lessenreeks taalbeschouwing van de lerarenopleiding. Echter, uit geen enkele van deze voorgelegde stukken blijkt dat de ingeroepen problematiek veroorzaakt of zelfs maar gelieerd is aan het verlies van zijn broer op 01.02.2017. Evenmin blijkt uit deze stukken dat haar zoon niet in staat zou zijn om nog een andere taal dan het Nederlands te leren. Uit deze stukken blijkt enkel dat hij een zeer slechte score behaalde op taalvaardigheid en dat er logopedie opgestart diende te worden à rato van twee sessies per week voor ten minste twaalf maanden. Verder merken we op dat al de voorgelegde stukken gedateerd zijn en dat betrokkene heeft nagelaten haar dossier te actualiseren met recente stukken.

Betrokkene toont dan ook niet wat het effect is geweest van de logopedische behandeling noch wat de actuele noden van haar zoon zijn op dit vlak. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat er, indien nodig, geen logopedische hulpverlening beschikbaar is in het land van herkomst (Tunesië) of het land

van gewoonlijk verblijf (Italië). Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet.

Betrokkene beroept zich op het verlies van haar kind tijdens de zwangerschap, met name op 01.02.2017, en het feit dat haar zoon begraven is te Antwerpen. Bij een terugkeer naar het land van herkomst zou zij niet meer in de mogelijkheid zijn om het graf van haar zoon te bezoeken. Hoewel begrip opgebracht kan worden voor de pijn die dit verlies met zich meegebracht heeft, kan dit element toch niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkene minstens tweemaal naar Italië reisde, na het overlijden van haar zoon. Het door betrokkene voorgelegde paspoort werd namelijk afgeleverd op 28.08.2018 in de Tunesische ambassade te Genova, Italië en het paspoort van haar zoon op 29.08.2019 in dezelfde ambassade. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij en haar zoon perfect in staat zijn om tijdelijk België te verlaten. Betrokkene legt in dit kader tevens een medisch attest voor dd. 10.03.2017. Echter, dit attest dateert van bijna vijf jaar geleden en heeft dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde. Betrokkene toont evenmin aan dat zij het advies dat in dit attest geformuleerd werd (doorverwijzing naar de psychiater) effectief heeft opgevolgd. We benadrukken bovendien dat het hier gaat om een tijdelijke terugkeer en geen definitieve terugkeer, wat geen onherstelbaar nadeel met zich meebrengt.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2017 in België zou verblijven, dat zij hier sterke affectieve, sociale en economische banden opgebouwd zou hebben, dat zij verschillende initiatieven nam om haar integratie te bevorderen, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat zij ook Frans zou spreken, dat zij zou participeren in het dagelijkse leven, dat zij één inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen voorlegt evenals een bewijs van betaling voor de cursus 'start met Excell', één getuigenverklaring, haar briefwisseling met het OCMW, hun beider MOBIB kaart en haar Tunesische diploma's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Op dezelfde datum wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Naam, voornaam: H. E. H., Z.
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen., tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:
H. S., geboren op [...], nationaliteit: Tunesië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet beschikbaar is in het land van herkomst noch dat de scholing een spéciale infrastructuur vereist die niet aanwezig is in het land van herkomst. We merken verder op dat de vader van haar zoon over de status van langdurig ingezetene beschikt in Italië net als haar zoon. Betrokkene kan er dus voor kiezen om terug te keren naar Italië waar haar zoon over onbeperkt verblijfsrecht beschikt en waar zijn vader verblijft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken; kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“III.1. EERSTE MIDDEL – SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, EN VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

III.1.1. Eerste onderdeel

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt wordt omschreven:

“... Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. ...”

(RvS nr. 234.348, 12 april 2016)

Uit het dossier blijkt dat de bestreden beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen.

De bestreden beslissing wordt o.m. gemotiveerd als volgt:

“... Gelet op de nog jonge leeftijd van haar zoon, met name acht jaar, kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en het onderwijs in het land van herkomst beschikt. ...”

Nochtans heeft verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk doen gelden dat haar zoon zich qua taalontwikkeling in de voltooiingsfase bevindt en de onderbreking daarvan blijvende gevolgen kan hebben op zijn intellectuele, sociaal-economische en psycho-emotionele groei.

Er werd ook uitvoerig gewezen op de problemen inzake taalontwikkeling die hij ondervindt en waarvoor reeds lange tijd gespecialiseerde logopedische ondersteuning wordt geboden.

Verweerster kan dan ook niet zonder meer redelijkerwijze veronderstellen dat hij over voldoende aanpassingsvermogen zou beschikken.

Verweerster behoorde de specifieke situatie van de zoon van verzoekster te analyseren en te oordelen waarom, op basis van de combinatie van taalontwikkeling en psychische problemen, er geen problemen zouden worden ondervonden inzake taal en onderwijs in het land van herkomst.

Daar waar de zoon van verzoekster thans reeds ernstige problemen ondervindt – die ten andere niet worden betwist – is het absoluut niet redelijkerwijze te veronderstellen dat er sprake zou zijn van een aanpassingsvermogen, wel integendeel.

Op basis van de voorliggende problematiek, zou verweerster hebben moeten vaststellen dat er aanpassingsproblemen zouden kunnen worden verwacht ten aanzien van welke zij argumenten zou hebben kunnen laten gelden waarom in dit geval er geen (grote) problemen te verwachten zouden zijn.

Men kan uiteraard niet veronderstellen dat een kind, dat reeds ernstige problemen ondervindt, zich zonder meer aan een nieuwe situatie zou kunnen aanpassen.

Verweerster heeft de feiten dan ook niet met de vereiste zorgvuldigheid vastgesteld en geen deugdelijk onderzoek gedaan naar de feiten.

Deze beoordeling maakt ook een schending uit van het redelijkheidsbeginsel gezien een andere overheid, geplaatst in dezelfde omstandigheden, niet tot dezelfde beslissing zou zijn gekomen, minstens zou zijn uitgegaan van een gebrek aan aanpassingsvermogen en zou hebben gemotiveerd waarom er wel sprake zou zijn van een mogelijkheid tot aanpassing.

“... Een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de tuchtoverheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid heeft gebruikt. Het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen. ...”

(RvS 233.356, 23 december 2015, 48)

III.1.2. Tweede onderdeel

De bestreden beslissing werd verder gemotiveerd als volgt:

“... Volledigheidshalve merken we op dat haar zoon de status van langdurig ingezetene geniet in Italië, net als zijn vader, en dus over onbeperkt verblijfsrecht beschikt in Italië. Mevrouw zelf beschikt over verblijfsrecht in Italië op basis van haar echtgenoot en haar zoon. Betrokkene kan er dan ook voor kiezen om terug te keren naar Italië met haar zoon. ...”

Verzoekster deed in het verzoekschrift gelden dat zij niet meer samen is met haar man. De actuele verblijfplaats van haar ex-man is niet gekend aan verzoekster.

Mogelijk verblijft deze nog in Italië maar, zelfs indien dit zo zou zijn, heeft verzoekster geen enkel contact met haar ex-man en zou ze hem niet kunnen terugvinden.

Verzoekster doet daarbij gelden dat haar ex-man haar heeft verlaten na de doodgeboorte van haar kind en haar alleen heeft achtergelaten in een precaire verblijfssituatie met de zorg voor haar kind.

Zij kon België niet verlaten gezien haar tweede kind in België werd begraven.

De motivering van de bestreden beslissing is onjuist en de overwegingen zijn niet met de vereiste zorgvuldigheid vastgesteld.

Verweerster veronderstelt dat verzoekster zou terugkeren naar haar echtgenoot zonder vast te stellen of verzoekster nog gehuwd is en, indien dit het geval zou zijn, een feitelijke hereniging na meer dan 5 jaar feitelijke scheiding nog mogelijk zou zijn.

De omstandigheid dat verzoekster ooit gehuwd was met een tot verblijf in Italië gemachtigde derdelander doet in Italië niet van rechtswege verblijfsrecht ontstaan in hoofde van verzoekster.

Daarenboven verhelpt een mogelijke terugkeer naar Italië niet aan de problemen die de zoon van verzoekster ondervindt. Een terugkeer naar Italië of Tunesië zal in gelijke mate bijdragen aan de problemen die de zoon van verzoekster ondervindt.

Niet alleen maakt deze motivering een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel maar ook van het redelijkheidsbeginsel gezien geen andere overheid tot deze motivering van de beslissing zou zijn gekomen.

III.1.3. Derde onderdeel

Er is ook sprake van de schending van het redelijkheidsbeginsel in de mate in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster de belangen van het kind heeft geschaad door zich in illegaal verblijf te nestelen.

Dergelijk standpunt is niet alleen onredelijk maar is ook van elk medeleven ontbloot.

Verzoekster heeft niet geopteerd voor de doodgeboorte van haar tweede kind met de noodzaak dat haar zoon in België zou moeten begraven worden.

Men kan van een pas bevallen moeder toch bezwaarlijk verwachten dat zij het graf van haar zoon zou verlaten. Het is dan ook bijzonder frappant dat verweerster meent te kunnen stellen dat verzoekster de belangen van haar oudste kind zou hebben geschaad.

Verzoekster heeft deze keuze niet vrijwillig doch noodgedwongen moeten maken en aan haar kan in alle redelijkheid niet het verwijt worden gemaakt dat zij verder in het Rijk is verbleven met alle gevolgen van dien voor haar oudste kind.

Daar waar deze reeds verregaande gevolgen draagt van de doodgeboorte van zijn broer, is het haast ondraaglijk voor verzoekster te moeten lezen dat het haar wordt aangerekend dat zij ervoor zou hebben geopteerd haar zoon in illegaal verblijf scholing te laten volgen.

Een redelijke overheid zou een situatie van overmacht in hoofde van verzoekster hebben aanvaard en zou niet tot de bestreden beslissing zijn kunnen komen."

2.1.2. In het eerste middelonderdeel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het feit dat haar zoon zich qua taalontwikkeling in de voltooiingsfase bevindt en de onderbreking daarvan blijvende gevolgen kan hebben op zijn intellectuele, sociaal-economische en psycho-emotionele groei. Er wordt reeds lange tijd gespecialiseerde logopedische ondersteuning geboden en er kan niet zomaar worden aangenomen dat hij over voldoende aanpassingsvermogen zou beschikken. De psychische problemen zouden onvoldoende zijn geanalyseerd, zodat niet zomaar kan worden gesteld dat verzoeksters zoon zich gemakkelijk kan aanpassen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeksters zoon geen nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs en dat gelet op zijn jonge leeftijd, ervan kan worden uitgegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikt. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook opgemerkt dat het verzoeksters eigen keuze was om Italië, waar zij verblijfsrecht had, te verlaten en zich naar België te begeven en dat zij als ouder medeverantwoordelijk is voor de aanpassingen die van haar zoon op taalkundig vlak zullen worden vereist. De bestreden beslissing stelt eveneens vast dat verzoeksters zoon recht heeft op langdurig verblijf in Italië op basis van haar echtgenoot. Verzoekster zelf zal ook een recht op verblijf in Italië in functie van haar zoon kunnen doen gelden. Specifiek met betrekking tot de nood aan logopedie, motiveert de bestreden beslissing dat uit de voorgelegde stukken, te weten een schrijven van een maatschappelijk werker en een wetenschappelijk artikel over de taalontwikkeling van het kind, niet blijkt dat de taalproblemen van de zoon hun oorsprong vinden in het feit dat verzoekster een doodgeboren kind had. Er blijkt ook niet dat verzoeksters zoon niet in staat zou zijn een andere taal te leren. Uit de voorgelegde stukken blijkt enkel dat verzoeksters zoon een lage taalvaardigheid had en dat hij behoefte had aan logopedie gedurende twaalf maanden. Tenslotte motiveert de bestreden beslissing ook dat nergens uit blijkt dat in Tunesië of Italië geen logopedische ondersteuning voor hun zoon mogelijk zou zijn.

Verzoeksters betoog dat uit de bestreden beslissing onvoldoende zou blijken welke aanpassingen haar zoon nodig heeft om zich in het land van herkomst dan wel in Italië te vestigen, wordt niet bijgetreden. Verzoekster toont niet aan waarom de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, noch dat geen

rekening zou zijn gehouden met alle relevante elementen van de zaak. Er werd wel degelijk vastgesteld dat verzoeksters zoon toegang heeft tot logopedie bij terugkeer naar Italië of Tunesië en dat niet wordt aangetoond dat het feit dat verzoeksters tweede kind doodgeboren is de oorzaak zou zijn van de logopedische problemen van haar eerste kind. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.1.3. In het tweede middelonderdeel voert verzoekster aan dat zij niet meer samen is met haar echtgenoot en dat zij niet weet waar haar ex-man actueel verblijft.

De Raad merkt echter op dat het feit dat verzoekster thans verklaart niet te weten waar haar ex-man actueel verblijft, niet inhoudt dat zij zich niet als familielid in Italië zou kunnen vestigen. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeksters zoon, net als zijn vader, de status van langdurig ingezetene heeft in Italië en dat verzoekster verblijfsrecht had in Italië op basis van haar echtgenoot en haar zoon. Waar verzoekster aanvoert dat haar man haar verlaten heeft en zij niet weet waar deze verblijft, merkt de Raad op dat uit dit betoog niet blijkt dat zij wettelijk gescheiden zouden zijn. Hoe dan ook weerlegt verzoekster hiermee niet het argument dat haar zoon langdurig ingezetene is in Italië zodat zij op grond hiervan een verblijfsrecht kan verkrijgen. Verzoekster slaagt er aldus niet in het motief dat zij ervoor kan kiezen in Italië te verblijven, te weerleggen. Waar zij aanvoert dat zij België niet kan verlaten omdat haar doodgeboren kind hier werd begraven, motiveert de bestreden beslissing terecht dat verzoekster steeds het graf in België kan komen bezoeken en dat zij in het verleden reeds twee maal naar Italië is gereisd om haar paspoort te vernieuwen. Er blijkt niet dat het haar onmogelijk is om België te verlaten. Wat betreft het medisch attest dat zij voorlegde, wordt gemotiveerd dat dit attest dateert uit 2017 en op het ogenblik van de bestreden beslissing meer dan vijf jaar oud was en dat nergens uit blijkt dat verzoekster het advies om psychiatrische hulp te zoeken ook daadwerkelijk heeft opgevolgd. Alleszins blijkt er niet wat de actuele toestand is.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

2.1.4. In het derde middelonderdeel richt verzoekster zich tegen het motief waarbij wordt gewezen op het feit dat verzoekster de belangen van haar kind geschaad zou hebben door zich in illegaal verblijf in België te vestigen. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster ervan op de hoogte dient te zijn dat zij zich in België in een precare verblijfssituatie zou bevinden en dat de opgebouwde banden met België derhalve van precare aard zijn. Dergelijk motief is niet strijdig met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het licht van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot het doodgeboren kind dat in België begraven is, motiveert de bestreden beslissing dat verzoekster zich steeds naar België kan begeven om het graf te bezoeken. Dit motief wordt door verzoekster niet weerlegd.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede (“derde” *sic*) middel aan, dat zij uiteenzet als volgt:

“III.2. DERDE MIDDEL – SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN VAN DE TOEPASSINGSVOORWAARDEN VAN ARTIKEL 9BIS VW.

III.2.1. Eerste onderdeel

In de bestreden beslissing wordt de doodgeboorte en de aanwezigheid van het graf in België niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid:

“... Uit het Administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkene minstens tweemaal naar Italië reisde, na het overlijden van haar zoon. Het door betrokkene voorgelegde paspoort werd namelijk afgeleverd op 28.08.2018 in de Tunesische ambassade te Genova, Italië en het paspoort van haar zoon op 29.08.2019 in dezelfde ambassade. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij en haar zoon perfect in staat zijn om tijdelijk België te verlaten. ...”

Verzoekster is tijdens de hele periode van verblijf in het Rijk twee maal naar Italië gereisd met als doel zich de paspoorten te doen afleveren en zij was hiertoe zonder meer genoodzaakt.

Zij is ook enkel naar Italië gereisd met dit doel en ook dadelijk naar België teruggekeerd. Zij heeft immers geen mogelijkheid om in Italië te verblijven. Zij heeft er geen familie of vrienden waarbij ze zou kunnen verblijven, noch de financiële mogelijkheden om er langdurig in betaalde logies te overnachten. Het is manifest onredelijk om uit de noodzaak zich in het bezit te doen stellen van identiteitsdocumenten, wordt afgeleid dat verzoekster de mogelijkheid zou hebben om buiten België te verblijven.

Een afwezigheid van hooguit twee keer twee dagen kan niet gelijkgesteld worden met de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag te verrichten overeenkomstig artikel 9 Vw.

Hiermee wordt een uitleg gegeven die niet strookt met de toepassingsvoorwaarden van artikel 9bis Vw.: het verlaten van België naar een ander land van de Europese Unie, kan niet gelijkgesteld worden met de mogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen.

Verweerster heeft ten andere niet vastgesteld dat verzoekster langdurig in Italië is verbleven en kan in alle redelijkheid geen rechtsfeiten afleiden uit de aanwezigheid van verzoekster in Italië op 2 individuele data.

De overwegingen van verweerster schenden dus ook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Indien de overheid immers zou afleiden dat het verzoekster mogelijk was om België te verlaten, behoorde zij vast te stellen dat zij gedurende een lange periode het land heeft verlaten.

Zij heeft de feiten niet zorgvuldig vastgesteld. Zij kon ook in redelijkheid niet tot deze beslissing komen. Een andere overheid, geplaatst in dezelfde omstandigheden, zou niet tot de bestreden beslissing zijn gekomen.

III.2.2. Tweede onderdeel

Ten slotte ziet verzoekster niet in hoe een heen- en terugreis naar Italië zou kunnen relateren aan de onmogelijkheid om een aanvraag te doen in het land van herkomst. Een terugkeer naar Tunesië brengt met zich dat verzoekster minstens meerdere maanden uit België zou verwijderd worden zonder de zekerheid te hebben naar België te kunnen terugkeren.

Het hoeft geen betoog dat het manifest onredelijk zou zijn om verzoekster en haar zoon te ontzeggen om het graf van haar zoon / zijn broer gedurende een lange en onzekere periode te bezoeken.

Het is een evidentie dat een moeder die haar doodgeboren kind diende te begraven niet met een vermijdbare onzekerheid dient te worden belast en niet anders dan kan worden vastgesteld dat zij – zelfs om deze reden alleen – in de absolute onmogelijkheid is om terug te keren naar het land van herkomst.

De bestreden beslissing schendt ook om deze reden het redelijkheidsbeginsel."

2.2.2. In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat zij enkel naar Italië is teruggekeerd om zich er een paspoort te doen afleveren en daarna naar België is teruggekeerd. Ze zou geen mogelijkheid hebben om in Italië te verblijven. Zij heeft er geen familie of vrienden of financiële mogelijkheden om langdurig in Italië te overnachten. De Raad merkt echter op dat verzoekster met haar betoog het motief dat zij een verblijfsrecht kan doen gelden Italië niet weerlegt. Het gegeven dat verzoekster in het verleden verblijfsrecht had in Italië, en dit nog steeds kan verkrijgen door de status van langdurig ingezetene van haar zoon, houdt in dat zij er toegang heeft tot de arbeidsmarkt en in haar levensonderhoud kan voorzien. Verzoeksters betoog dat zij niet in Italië zou kunnen verblijven overtuigt geenszins.

Waar verzoekster in het tweede onderdeel betoogt dat het motief met betrekking tot een terugkeer naar Tunesië niet opgaat, omdat de afloop van een visumaanvraag vanuit Tunesië onzeker is en lang kan duren, merkt de Raad vooreerst op dat nergens uit blijkt dat de behandeling van een aanvraag om verblijf op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet onredelijk lang zou duren. Verzoekster beperkt zich tot een vage bewering. Daarenboven, zo een aanvraag om lang verblijf niet wordt toegestaan, kan verzoekster zich ook in het kader van een visum voor kort verblijf naar België begeven om het graf te bezoeken.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT